

Valle Hermoso siste nytt

Cochabamba, 15/10/2004

Kjære lesere!

I hele brevet kommer jeg å fortelle hvordan vi hadde det på vennskapets dag, vår dagen og lærernes dag. Barnehjemmet hadde på denne dagen utflukt til jungelen: Incachaca.



Dagen begynte slik: Klokken 7 på morgenen kom bussen til barnehjemmet. Vi bærte inn ting som skulle tas med. Etter at alt var klart og pakket inn, reiste vi fra den brune dalen Cochabamba til det grønne, frodige og fuktige jungelområdet Incachaca. Det var mye latter og lyder i bussen. Alle var fornøyde med en sånn annerledes dag. Nå skal vi ut på tur!

Etter å ha kjørt 40 km stanset vi i Colomi (3600m.o.h.) for å vente på pedagogen som skulle bli med. Vi ventet og ventet. Vinden blåste så sterkt at den kunne blåse noen av stedet☺ . Det var kald der oppe. For å holde varmen i kroppen spilte noen fotball.



Etter en stund begynte alle å bli sultne. Vi gjemte oss i busen og forberedte frokost: Eggsandwiches og varm Toddy. Mmmm....det var godt!



Øverst: Yeraldina Til venstre: Mario og Rodolfo Til høyre: Sara





Etter å ha kjørt en tid nærmet vi oss målet vårt. Langs veien så vi vakker



natur og noen esler. Men en av oss var litt trøtt...☺



Er vi snart framme? Hvor lenge er det igjen? – barnets lengsel til å være fri var tydelig. Men så.. dukket det plutselig opp et rødt skilt: Incachaca! Vennligst ta til høyre! Hurra:- ropte barna! Vi er framme!



Noen av bakkene var så bratte at vi måtte gå av. Det gjorde ikke noe. Det var bare bra.



”Se på de grønne bladene! Og her - bekkene full med vann! Ai, så vakkert!”

Freedom!- sier Rodolfo. ☺

Nå skal vi kose oss, glede oss og nyte dagen!
Hipp-hurra!



Før vi gikk rundt i Incachaca, hadde vi en liten orientering om hvordan og hvorfor vi skulle holde oss i sammen. Det var mange dyr som syntes om om vårt selskap. De lot seg bli fotogarefert!



To venner: esel og kua



To skjønn hester.



Nif, Naf, Nuf og en til

Et nydelig "Valle Hermoso" familiebilde!





Først gikk vi ned til gyngebrau. Ofiseren hadde fortalt oss at bare 8 personer kan gå over bruadgangen. Ok, første mann ute! Noen prøvde å skremme andre mens de gikk over bruad. Når det var min tur, gikk jeg over med Pedro... Det gikk som det gikk. ☺ Etter vi var på andre siden av bruad, sa jeg til Pedro: Du var redd! Neeiii, *tu eras miedosa, no yo!* – svarte Pedro (*oversatt: du var redd, ikke jeg!*)

Så kom vi til vannet. Det var bare glede og helt topp! Der gikk mesteparten av dagen å bade og leke i vannet.



Mens vi lekte i vannet, krevde magen sitt. Vi gikk opp for å spise middag. Det var mange som ville spise middag sammen med oss. Høner, griser, esel og hunder. Pedro, for å hente drikke, la sin middagstallerken på gresset. Da han kom tilbake, var ikke kylingstykket hans på tallerken... Da så han at en av hundene hadde tatt hans kylingstykke. Hunden var glad.



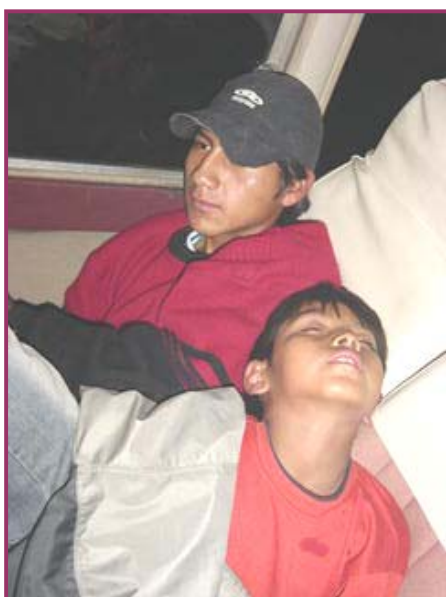
Etter middagen gikk vi for å lete etter en innsjø. Det var litt vanskelig å finne. Den lå langt unna og var godt ”skjult”. På tilbakevei kjente vi noen små regndråper på våre kinn. Nei, regnet er her. Fort pakket vi sakene våre. Det var på tide å tenke på hjemreise. Det siste vi skulle gjøre i Incachaca var å grille pølser! Kan ikke gå glipp av det. Som grillspidd var trekvister bra nok. Og selve resultatet var bra: Velsmakende.



Etter å ha grillet pølser var dagen fullkommen.

Kvelden begynte å senke seg over oss. På tide å reise tilbake til barnehjemmet hvor sengene ventet på oss. Hjem, kjære hjem!

Tilbaketuren gikk greit. Det var ganske stille i busen. Alle var slitne og trøtte etter å ha fått i seg frisk luft og opplevd mye på en dag. Dagen var vellykket!



Mario i sine drømmer.



Yeraldina sover dypt!

I barnehjemmets navn ønsker jeg å takke dere for denne turen som barna fikk denne dagen! Uten deres støtte hadde det ikke vært mulig å reise på en så fin tur! Tusen takk!

Aija Tørre